

[Justitsministeren.]

Affattelse af Forslaget, som Afstemningen tilvejebringer.

Af disse gode Grunde har jeg maattet insistere paa og takker for, at man ogsaa fra Oppositionens Side i Udvalget er gaaet ind paa, at denne anden Behandling kunde finde Sted nu, og jeg takker for Tilsagnet om, at Forslaget vil blive behandlet paa denne hurtige Maade i den kommende Samling, og fordi man, hvor meget Opposition der end er blevet gjort mod selve Forslaget fra det ærede Medlem Hr. Elmquists Side, dog hørte dette ærede Medlem slutte paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Pürschel, der dog ogsaa tilhører Oppositionen, med at sige, at de var villige til at medvirke, hvad de kunde, til, at Lovforslaget kunde blive gennemført i den kommende Samling. Det maa nemlig ske, inden Samlingen slutter, fordi Loven maa træde i Kraft sammen med den nye Straffelov, senest 1. Januar 1933, og Justitsministeriet maa have nogle Maaneder til at foretage de Skridt, der er nødvendige fra Administrationens Side, efter at Loven er blevet vedtaget, og inden den træder i Kraft.

Jeg haaber herved at have givet fyldestgørende saglige Grunde for det Ønske, jeg har næret om at faa Forslaget frem i det mindste til anden Behandling her i Tinget, og at man vil erkende, at jeg har forholdt mig lige saa saglig i denne Sag, som jeg erkender, at Udvalget har gjort.

Inger Gautier Schmit: Den højtærede Minister udtalte, at han gerne havde set Lovforslaget gennemført her i Tinget ogsaa ved tredje Behandling i denne Samling, men Ministeren havde afstaaet derfra af Hensyn til Oppositionen. Jeg forstaaer, at den højtærede Minister herigennem udtrykte, at han, naar Lovforslaget fremsættes til Efteraaret her i Tinget, ikke vil indføre større eller væsentlige Forandringer i det, der allerede nu foreligger. Jeg forstaaer det saaledes, at Ministeren ikke har under Overvejelse at tage Hensyn til de forskellige Krav og Resolutioner, der er tilstillet Ministeren i den senere Tid, og som gaar ud paa, at Barnemordssager og Fosterfordrivelsessager paa ny gaar over til Nævningsgeafgørelse. Det Krav, der er stillet fra Arbejderkvinder, og som er omdelt til ærede Medlemmer, kunde jo bl. a. give Anledning til, at denne Sag paa ny blev taget op til Overvejelse og Drøftelse, saa meget mere som jeg ogsaa forstod paa de ærede Medlemmer Hr. Trier og Hr. Hartvig Frisch, at de paa dette Omraade var

meget utilfredse med Lovforslaget, som det kommer til at foreligge.

Men det er ikke det eneste Omraade, paa hvilket der i den senere Tid er sket Henvendelse til den højtærede Minister, idet der blandt andet ogsaa den 19. Februar blev indbragt en Resolution fra et stort Møde af Børnesagsvenner her i København, hvor man anmodede den højtærede Justitsminister om at arbejde for, at en Børnedomstol eller Ungdomsdomstol kunde blive indført, navnlig her i København. I Pressen har det staaet, at Justitsministeren tog vel imod Deputationen og lovede at tage Sagen op til velvillig Overvejelse. Men naar den højtærede Minister nu udtaler, at Loven i alt væsentligt skulde gaa igennem, som den foreligger her, maa jeg se det som et Udtryk for, at den højtærede Minister ikke tænker paa at foretage større Skridt i Retning af at imødekomme denne Resolutions Ønsker.

Selve Retsplejelovforslaget har i sine Ændringer forskellige Tilløb til at imødekomme nogle af de Ønsker, der ligger skjult bag Ønsket om en Børnedomstol. Der er nemlig en ret stor Utilfredshed i den Del af Befolkningen, som interesserer sig for Børns hele Optraeden ved Politi og Domstole. Der er en ret stærk Kritik overfor de bestaaende Forhold og et Ønske om, at det maa kunne blive bedret. Jeg finder derfor, at det rette Tidspunkt til en saadan Ændring naturligt maa være ved Behandlingen af Retsplejeloven. Man maa dog haabe, at den, naar den bliver vedtaget, kan komme til at hvile i sig selv, og at der ikke i en længere Aarrække paa ny skal tiltrænges Ændringer.

Hvad er det, man er utilfreds med i den bestaaende Ordning? Det er dette, at Børnene og de unge, naar de skal for Politi og Retten, føres ind i de samme Lokaler som ældre Forbrydere, ofte i lang Tid maa sidde i de samme Lokaliteter, hvilket ikke absolut er heldigt for Børnene. Navnlig hvor det drejer sig om Sædelighedssager, er det meget ofte pinligt at skulle være Ledsager for disse Børn, naar de skal i Politi- og Retsforhør. Tillige beklager man, at disse Afhøringer meget ofte finder Sted baade to og tre Gange, hvilket man af Hensyn til Børnenes Vel i høj Grad maa ønske ændret.

Endelig mener man ofte at gøre den Erfaring, at de Dommere og Politimænd, som faar med disse Sager at gøre, ikke har den Indstilling, som er nødvendig overfor Børnene, ofte ikke har den Forstaaelse, som er nødvendig og ønskelig, hvor det drejer sig om små Børn, for hvem dette maaske bliver et af de alvorligste og mest